

Arrest

nr. 103 464 van 27 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 20 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juni 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legde op 10 augustus 2011 samen met L.T.N.W. , een in België verblijvende vrouw met de Nederlandse nationaliteit, een verklaring tot wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Lint.

1.2. Op 18 augustus 2011 diende verzoeker, in functie van L.T.N.W., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Verzoeker werd op 8 maart 2012 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 13 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van L.T.N.W. de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. L.T.N.W. stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 juni 2012 ook ten aanzien van verzoeker een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 23 november 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [A.S.R.], Nationaliteit .Suriname, [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van [W.L.T.N.] [...] waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42 quater §1 1° van de wet van 15.12.1980.

Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de partner zelf aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42quater §1, 3e lid (wet 15.12.1980).”

Dit is de bestreden beslissing.

1.6. Bij arrest nr. 93 184 van 10 december 2012 verwierp de Raad het door L.T.N.W. tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juni 2012 ingestelde beroep.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging. Hij betoogt eveneens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

In de synthesememorie verschaft hij volgende toelichting:

“Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Verzoeker merkt op dat hij volledig ter goeder trouw is nu uit de door hem neergelegde stukken blijkt dat hij zelf in België ononderbroken tewerkgesteld is geweest (cf. stuk 2).

Dat verzoeker geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bijkomende bewijsstukken neer te leggen.”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift en uit de synthesememorie blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. In de mate dat verzoeker stelt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Verweerder kan op basis van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet, gedurende een beperkte termijn, het verblijfsrecht beëindigen van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is en die in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie in België verblijft, wanneer er voordien reeds een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die hij begeleidde of vervoegde. Alvorens deze beslissing te nemen dient hij wel de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong in aanmerking te nemen

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op 18 augustus 2011 een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende en dat hij op 8 maart 2012 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. De in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn om over te gaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen derhalve nog niet verstreken. Het is daarnaast niet betwist dat het verblijfsrecht van de Nederlandse vrouw, in functie van wie verzoeker tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 13 juni 2012 werd beëindigd. Verweerder kon dan ook een einde stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker. De motivering van de bestreden beslissing leert de Raad ook dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichting die ingevolge de

bepaling van artikel 42quater § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet op hem rust om rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker betoogt dat hij zelf onafgebroken is tewerkgesteld geweest en dat verweerder hem niet verzocht heeft om bijkomende bewijsstukken aangaande zijn situatie neer te leggen. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

3.1.2.3. Door aan te geven dat verweerder hem niet heeft uitgenodigd om *“bijkomende bewijsstukken”* over te maken toont verzoeker voorts ook niet aan dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid.

Verzoeker geeft te kennen dat hij bewijzen had kunnen overmaken inzake zijn tewerkstelling, maar lijkt hierbij uit het oog te verliezen dat verweerder oordeelde dat hij, gelet op het feit dat hij nog niet lang in het Rijk verbleef, in ieder geval dient te worden geacht in staat te zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst of om zich te vestigen in een andere lidstaat waar zijn partner aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Verweerder heeft hiermee duidelijk aangegeven van oordeel te zijn dat de persoonlijke situatie van verzoeker in casu geen reden kon vormen om hem alsnog verder tot een verblijf toe te laten. Gelet op het feit dat verzoeker er in een zeer recent verleden voor opteerde zijn vriendin in België te vervoegen en deze laatste, samen met haar kind, België diende te verlaten is het niet kennelijk onredelijk om als uitgangspunt te nemen dat, gelet op de korte duur van het verblijf in het Rijk van verzoeker, verzoekers banden met zijn vriendin primeren op zijn banden met België. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt voorts geenszins in dat verweerder de vreemdeling wiens verblijfsrecht hij wenst te beëindigen dient te verzoeken om stukken neer te leggen die hij hoe dan ook niet nuttig acht of die zijn zienswijze niet kunnen beïnvloeden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.2.4. Verzoeker kan ook niet dienstig aanvoeren dat verweerder hem had dienen te horen. Het horen van een vreemdeling alvorens zijn verblijfsrecht te beëindigen heeft immers slechts zin indien dit informatie kan opleveren die verweerder behoedt voor een vals beeld van de feiten of die zijn appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de verweerder van de overwogen, voor de betrokken vreemdeling nadelige beslissing kan afhouden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker maakt evenwel geenszins aannemelijk dat hij dergelijke informatie had kunnen verstrekken. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij zijn grief dat verweerder naliet hem te horen.

3.1.2.5. De Raad wijst er tevens op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel.

In de synthesememorie stelt hij het volgende :

“Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoeker, familielid van een burger van de Unie, rekening te houden met verzoekers gezinsleven in België (verzoeker woont te Lint samen met zijn levenspartner en hun kind, beiden hebben de Nederlandse nationaliteit (cf. stuk 3)), met zijn sociaal- economische situatie (cf. stuk 2), met zijn integratie in de Belgische samenleving en met zijn langdurig verblijf in België.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een onderzoek heeft verricht naar verzoekers gezinsleven in België, naar zijn gezondheidstoestand, naar zijn sociaal-economische situatie, naar

zijn integratie in de Belgische samenleving, naar de duur van zijn verblijf in België en naar de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dat verzoeker door verweerder werd gehoord noch uitgenodigd werd bewijsstukken aangaande zijn gezinsleven, zijn gezondheidstoestand, zijn sociaal-economische situatie, zijn integratie in de Belgische samenleving, de duur van zijn verblijf in België en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong neer te leggen.

Dat er door verweerder geen enkele afweging is gebeurd.”

3.2.2.1. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet kan voorhouden dat verweerder geen rekening heeft gehouden met verzoekers gezins-situatie, aangezien de bestreden beslissing precies gebaseerd is op de vaststelling dat verzoekers levenspartner niet langer in het Rijk kan verblijven. Tevens moet worden herhaald dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat verweerder heeft geduid dat hij de persoonlijke situatie van verzoeker niet als een hinderpaal beschouwde om zijn vriendin in het buitenland te vervoegen op basis van de overweging dat verzoeker nog niet lang in het Rijk verblijft.

Verzoeker laat verstaan verweerders zienswijze niet te delen, maar toont hiermee geen schending aan van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

3.2.2.2. Het evenredigheidsbeginsel – waarnaar verzoeker ook verwijst – wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2.3. Waar verzoeker wederom de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn levenspartner en zijn kind in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.”

3.3.2. De Raad merkt op dat verzoeker uit het oog verliest dat zijn levenspartner haar verblijfsrecht op 13 juni 2012 werd beëindigd en hij dus niet kan voorhouden dat in de in voorliggende zaak bestreden beslissing wordt voorbijgegaan aan het feit dat zijn levenspartner en kind in België verblijven.

Aangezien verzoeker enkel en alleen tot een verblijf in het Rijk wordt toegelaten om zijn levenspartner te vervoegen en daar het verblijfsrecht van deze levenspartner en haar kind reeds werd beëindigd, waardoor deze het grondgebied van het Rijk dienden te verlaten, kan uit het feit dat het bestuur besliste dat ook verzoeker geen verder verblijfsrecht meer kan laten gelden in voorliggende zaak geen miskenning van diens recht op een privé- en gezinsleven worden afgeleid.

Het is ook niet disproportioneel om het verblijfsrecht van een vreemdeling die dit verblijfsrecht verkreeg om hem toe te laten samen te leven met een andere vreemdeling te beëindigen wanneer het verblijfsrecht van deze andere vreemdeling reeds werd beëindigd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel blijkt bijgevolg niet

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK